

Arrest

nr. 241 201 van 18 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 14 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat E. MASSIN, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 5 juni 2019 elk een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 20 november 2019.

1.2. Op 9 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 1 april 1980 te Behgova in Zakho (Dohuk). Sinds 1998 woonde u in Kamp Muqubleh bij Semel (Dohuk).

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 5 oktober 2005. U beweerde toen lid te zijn van de "KDP" (Koerdische Democratische Partij) en werkzaam te zijn geweest als cipier in de gevangenis van de "Asayish" (Veiligheidsdienst) in Dohuk. In die hoedanigheid zou u ervan zijn beschuldigd medeplichtig te zijn aan de ontsnapping van enkele gedetineerden. Uit vrees hiervoor te worden opgesloten, verliet u Irak.

Wegens een gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielmotieven werd u op 21 februari 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf betekend. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder het land te verlaten diende u op 27 februari 2006 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 10 maart 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag.

U keerde met behulp van de Internationale organisatie voor migratie (IOM) terug naar Irak en vestigde zich terug in Kamp Muqubleh. In 2014 verhuisde u naar Hawshke (Dohuk). U was meestal werkloos. Af en toe kon u even werken als arbeider in de bouw. Rond januari 2018 vond u een job als autowasser bij benzinstation Matin. De andere werknemers waren aangesloten bij de yekiti partij, maar u hield zich niet bezig met politiek. De asayesh kwam op uw werk aan u vragen om net als de andere werknemers te rapporteren over Arabieren die langskwamen bij het benzinstation. Op die manier zouden ze informatie kunnen verzamelen over eventuele plannen van daesh (IS - Islamitische Staat). U weigerde dit echter te doen. Een tweetal weken later kwamen ze nogmaals langs in het benzinstation, met dezelfde vraag. Wederom weigerde u op hun eis tot samenwerking in te gaan. Op 10 maart 2018 kwamen ze naar uw huis. Toen uw echtgenote [J.A.R.R.] [...] zag dat u werd gearresteerd, protesteerde ze. Hierop werd ze door de leden van de asayesh op haar hoofd geslagen. U werd gedurende een maand opgesloten in de Zirka gevangenis. Nadat uw neef [S.R.] een borgsom betaalde, kwam u vrij in afwachting van uw rechtszaak. Voor het proces tegen u begon, besloot u samen met uw gezin op 18 mei 2018 het land te verlaten.

Onderweg naar Europa werden jullie tegengehouden in Bulgarije. Jullie werden eerst opgesloten in een gesloten centrum en daarna overgebracht naar een open opvangcentrum. U vernam dat uw neef [S.] werd gearresteerd en gedurende twee maanden werd opgesloten nadat u werd opgeroepen voor uw rechtszaak en bleek dat u niet te vinden was.

De omstandigheden in Bulgarije waren niet goed, waardoor jullie besloten terug te keren naar Irak. Jullie vestigden zich toen in het dorp Ura (Dohuk). Een zestal maanden later vertrokken jullie wederom richting Europa. Jullie kwamen in België aan op 31 mei 2019 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 1 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: uw identiteitskaart (d.d. 21/4/'14), uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 21/4/'14), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 8/1/'06), de identiteitskaart van uw kinderen ([V.], [D.], [Y.] en [S.] d.d. 21/4/'14 en [A.] d.d. 5/8/'15), uw rijbewijs, uw huwelijksakte, medische documenten in verband met uw echtgenote en de documenten in verband met uw terugkeer vanuit België via IOM (waaronder uw laissez-passers en vliegtickets).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw gezin na jullie vertrek uit Irak en voor jullie komst naar België reeds door Bulgarije passeerden. Jullie besloten daar jullie asielpcedure niet af te wachten, maar terug te keren naar Irak. Jullie verbleven nadien nog een zestal maanden in Irak zonder problemen te ondervinden (CGVS p.17). Dit is dan ook onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

Voorts dient te worden gewezen op vaagheden en incoherenties in uw verklaringen die uw geloofwaardigheid ernstig aantasten. Zo verklaarde u bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) dat er twee à drie dagvaardingen naar u werden verstuurd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) heeft u het echter maar over één dagvaarding (CGVS p.16). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd ontkent u bij de DVZ over meerdere dagvaardingen te hebben gesproken. U wijst erop dat u de tolk toen niet goed begreep (CGVS p.16). U hebt bij de DVZ echter niet aangegeven problemen te hebben ondervonden met de tolk, naar eigen zeggen omdat u hem soms wel begreep (CGVS p.3). Bij de DVZ beweerde u bovendien pas een maand voor uw interview op de DVZ gehoord te hebben over de arrestatie van uw neef, terwijl u bij het CGVS beweert dat u dit ter ore kwam na uw opsluiting in Bulgarije (CGVS p.15). Dergelijke incoherenties doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zeer bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat u bij de DVZ beweerde niet te weten in welk dorp uw (tussen 2007 en 2015 geboren) kinderen geboren werden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd ontkent u dit gezegd te hebben; u beweert toen enkel gezegd te hebben dat u hun leeftijd niet wist (CGVS p.8). U verklaarde toen nochtans letterlijk: "ik weet niet in welk dorp ze juist zijn geboren, ze zijn wel allemaal in Irak geboren". Dit roept twijfels op over uw verblijfplaatsen vanaf 2007 (het jaar waarin u stelt te zijn teruggekeerd). Zeer frappant is ook dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS eerst beweert na uw terugkeer vanuit België naar Irak werkloos te zijn geweest. U haalt aanvankelijk aan enkel af en toe als arbeider in de bouw te hebben gewerkt. Als u nogmaals wordt gevraagd of u dan nog ander werk deed, verklaart u van niet en beweert u wederom werkloos te zijn geweest. De laatste periode dat u in Irak verbleef, werkte u ook als herder. Pas wanneer u dan nog een keer gevraagd wordt of u behalve als herder en als arbeider in de bouw nooit iets anders deed, antwoordt u dat u ook in een benzinstation als autowasser werkte (CGVS p.7). Dat u in eerste instantie zelf geen melding maakte van deze werkzaamheden, terwijl deze nochtans het toneel waren waarin de door u aangehaalde vervolgingsfeiten plaatsvonden, doet ten zeerste de wenkbrauwen fronsen.

Ook bent u niet eenduidig wat betreft de data waarop de door u geschetste gebeurtenissen zouden hebben plaatsvonden. Eerst beweert u niet te weten wanneer u de eerste keer door de asayesh werd aangesproken bij het benzinstation, later verklaart u dan weer dat dit in de derde maand van 2018 was (CGVS p.12). Aangezien u beweert dat u twee keer werd aangesproken in het benzinstation en dat er een vijftiental dagen tussen deze twee incidenten zaten en u bovendien pas een maand daarna zou zijn gearresteerd, valt dit niet te rijmen met het feit dat u beweert op 10 maart 2018 te zijn gearresteerd (CGVS p.12-13).

Ook omtrent de data van uw reisweg legt u afwijkende verklaringen af. U verklaart vol overtuiging op 18 mei 2018 het land verlaten te hebben (CGVS p.3). Ook als u wordt gevraagd wanneer u uw paspoort afhaalde verklaart u dit in april 2018 te hebben gedaan, een maand voor uw vertrek (CGVS p.10). U beweert hierna gedurende twaalf dagen in Turkije te hebben verbleven, nadien veertien dagen in Bulgarije en daarna nogmaals vier dagen in Turkije (CGVS p.3-5). Dit geeft een totaal van ongeveer een maand. Dit zou willen zeggen dat u rond 18 juni 2018 naar Irak terugkeerde. Nochtans dateert uw Eurodac-hit in Bulgarije van 8 oktober 2018. Het loopt ook mis van zodra u wordt gevraagd van wanneer

tot wanneer u na uw terugkeer uit Bulgarije nog in Irak hebt verbleven. Het zou een periode van een zestal maanden zijn geweest. U verklaart eerst te denken op 8 september 2018 naar Irak te zijn teruggekeerd. Wanneer u dan wordt gevraagd wanneer u er weer vertrok, beweert u het niet meer te weten. Daarna beweert u plots in september 2019 uit Irak te zijn vertrokken, om onmiddellijk nadien weer te zeggen dat u niet zeker bent van die datum (CGVS p.4-5). Aangezien u reeds eind mei 2019 in België aankwam, klopt deze door u weergegeven tijdslijn niet.

Verder kunnen ook tegenstrijdigheden worden bemerkt tussen de verklaringen van uw echtgenote [J.A.R.R.] [...] en u. Zo beweert uw echtgenote dat jullie de eerste keer uit Irak vertrokken op 6 september 2018 (CGVS 05/18550B p.3). Terwijl u beweerde dat dit op 18 mei 2018 was (CGVS p.3). Bovendien schrijven uw echtgenote en u de door jullie geschetste vervolgingsfeiten toe aan een andere oorzaak. U beweert problemen te hebben gehad met de asayesh omdat u weigerde toezicht te houden op Arabieren tijdens uw werkzaamheden (CGVS p.12). Uw echtgenote wijt dit alles echter aan jullie weigering deel te nemen aan het referendum (CGVS 05/18550B p.7 en verder). Ook dit mag zeer erg verbazen. U beweert bovendien dat u het werk als autowasser bij het benzinstation gedurende drie maanden deed, van januari tot maart 2018 (CGVS p.7). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat u dit deed sinds 2011 (CGVS 05/18550B p.5). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen brengen des te meer schade toe aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Uw broer en moeder verblijven momenteel nog steeds in Hawshke. In eerste instantie beweert u dat er veel naar u gevraagd wordt door de asayesh (CGVS p.8). Wanneer u dan op een later moment gevraagd wordt hoe vaak ze nog langskwamen na uw vertrek uit Irak, beweert u het niet te weten. U weet tevens niet wanneer u juist werd opgeroepen om u aan te melden voor de rechtszaak, noch weet u waarvan u in beschuldiging wordt gesteld. Meer nog, u hebt zelfs niet naar deze zaken geïnformeerd. U verklaart hier simpelweg geen zin in te hebben (CGVS p.15-16). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie, doet des te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

U legt bovendien geen bewijsstukken voor ter staving van uw relaas. Nochtans verklaarde u reeds bij de DVZ wel degelijk moeite te zullen doen documenten in verband met de tegen u lopende gerechtelijke procedure voor te leggen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt echter dat u geen enkele stap ondernam om deze documenten te verkrijgen. Als verklaring hiervoor geeft u op dat niemand u hierom had gevraagd. Nochtans had u reeds een Belgische asielprocedure achter de rug en kan dus worden aangenomen dat u op de hoogte was van het belang van de ondersteuning van verklaringen aan de hand van bewijsstukken. Bovendien gaf u zoals reeds opgemerkt werd bij de DVZ aan dat u zou proberen die documenten voor te leggen. Uiteindelijk beloofde u alsnog de oproepbrief en het arrestatiebevel te zullen bezorgen (CGVS p.10-11). Tot op heden werd echter geen van beide documenten door u aan het CGVS bezorgd.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat de problemen waarvoor u uw land verliet in 2005 toen niet geloofwaardig werden bevonden. Bovendien zouden ze sowieso niet actueel meer zijn. U beweert immers dat u gebruik kon maken van een amnestieregeling (CGVS p.7). U verklaart bovendien in 2018 Irak legaal te hebben verlaten, met gebruik van uw paspoort (CGVS p.10). Dit wijst er op dat u niets te vrezen hebt van de autoriteiten in uw regio.

Uit dit alles moet besloten worden dat u uw asielmotieven geenszins aannemelijk maakt. Het statuut van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van

waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens

beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 21/4/14), uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 21/4/14), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 8/1/06), de identiteitskaart van uw kinderen ([V.], [D.], [Y.] en [S.] d.d. 21/4/14 en [A.] d.d. 5/8/15), uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de documenten in verband met uw terugkeer vanuit België via IOM (waaronder uw laissez-passer en vliegtickets). Deze documenten zeggen echter niets over uw persoonlijke vrees voor vervolging. Ze vormen enkel een indicatie voor de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden. Aangezien het slechts om kopieën gaat, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn, kan de echtheid van deze documenten bovendien geenszins worden gegarandeerd. Daarenboven dient sowieso een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden. De medische documenten in verband met uw echtgenote maken weliswaar melding van een cyste op haar hoofd. De dokters kunnen echter niet vaststellen hoe deze er is gekomen en kunnen dus enkel afgaan op de verklaringen van uw echtgenote hierover. Zoals hierboven reeds werd geargumenteed kan echter geen geloof worden gehecht aan de door jullie afgelegde verklaringen met betrekking tot jullie asielrelaas. Deze medische documenten vormen dan ook geen begin van bewijs voor de omstandigheden waarin uw echtgenote deze cyste opliep.

Ook uw echtgenote [J.A.R.R.] [...] krijgt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 4 juni 1979 te Dohuk. U woonde in Semel (Dohuk). U ging naar school tot het tweede middelbaar. Sinds uw huwelijk in 2006 woonde u in Muqubleh (Dohuk). Vanaf 2014 woonde u in

Hawshke (Dohuk). Leden van de regerende partij vroegen jullie deel te nemen aan het referendum. Jullie weigerden dit echter te doen. Op 10 maart 2018 werd uw echtgenoot [K.M.N.] [...] thuis gearresteerd. Toen u dit zag protesteerde u. Hierop werd u door hen op uw hoofd geslagen. Uw echtgenoot werd gedurende een maand opgesloten in de Zirka gevangenis. Na betaling van een borgsom kwam hij vrij in afwachting van zijn rechtszaak. Voor het proces tegen uw echtgenoot begon, besloot u samen met uw gezin op 6 september 2018 het land te verlaten. Onderweg naar Europa werden jullie tegengehouden in Bulgarije. Jullie werden eerst opgesloten in een gesloten centrum en daarna overgebracht naar een open opvangcentrum. De omstandigheden in Bulgarije waren niet goed, waardoor jullie besloten terug te keren naar Irak. Jullie vestigden zich toen in het dorp Ura (Dohuk). Een achttal maanden later vertrokken jullie wederom richting Europa. Jullie kwamen in België aan op 31 mei 2019 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 1 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: uw identiteitskaart (d.d. 21/4/'14), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 8/1/'06) en medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U beroept zich immers op het vluchtmotief van uw echtgenoot [K.M.N.] [...]. In zijn hoofde diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

*De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:
[idem motieven eerste bestreden beslissing]*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1A, §2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekers stellen dat zij ernstige bedreigingen hebben ondergaan in hun land van herkomst die hebben plaatsgevonden in de context van een conflict tussen Koerden en Arabieren.

Verzoeker, van Koerdische afkomst, werd door de Asayesh (Koerdische veiligheidsdienst) beschuldigd een spion te zijn ten behoeve van Arabieren. Hij werd al opgesloten gedurende een maand door de Asayesh en zijn echtgenote, verzoekster, werd geslagen. Verzoekers houden vervolgens een uitgebreid theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het recht van verdediging, van het beginsel van hoor en wederhoor en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zetten verzoekers het volgende uiteen:

“2.1.1. Verblijf van de verzoekers in Bulgarije

De verwerende partij verwijt aan verzoekers om de resultaat van hun verzoek om internationale bescherming in Bulgarije niet te hebben gewacht.

Verzoeksters herhalen eraan dat zij een document hebben ondertekend zonder te weten wat het was en dat zij niet wisten dat zij een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije hadden ingediend.

Ze voelden zich genoodzaakt dit document te ondertekenen omdat ze, anders, Bulgarije moesten verlaten

De verwerende partij is ook verrast dat de verzoekers geen problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer naar Irak gedurende 6 maanden.

De verzoekers keerden terug naar Irak omdat ze geen keus hadden. Ze konden niet op straat blijven in Bulgarije.

Ze legden uit dat ze geen probleem hebben gekend in Irak alleen omdat ze zich daar verstopten en niet naar hun woonplaats terugkeerden, maar naar een dorp in de buurt van de Turkse grens.

Deze grief is niet relevant.

De verwerende partij - die de verklaringen van verzoekers niet op een objectieve en onpartijdige wijze heeft geanalyseerd - heeft het artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

2.1.2. Vaagheden en incoherenties

De verwerende partij beweert verschillende vaagheden en incoherenties in de verklaringen van de verzoeksters.

2.1.2.1.

Met betrekking tot de dagvaarding, bevestigen ze dat er alleen maar één dagvaarding werd verstuurd aan de verzoeker zoals gezegd gedurende zijn gehoor bij het CGVS.

Hij ontkend over meerdere dagvaardingen te hebben gesproken bij DVZ.

2.1.2.2.

Met betrekking tot de arrestatie van de neef van de verzoeker, bevestigen ze dat de verzoeker dit ter ore kwam na hun opsluiting in Bulgarije.

In de gevangenis, in Bulgarije, hadden ze geen telefoon. Het was dus na hun vrijlating dat de broer van de verzoeker hem telefonisch op de hoogte bracht van de arrestatie van zijn neef.

2.1.2.3.

Met betrekking tot de geboorteplaatsen van verzoekers kinderen die geboren zijn tussen 2007 en 2015, ontkend verzoeker gezegd te hebben dat hij deze geboorteplaatsen niet weet.

Kinderen geboren tussen 2007 en 2015 werden allemaal geboren in Dohuk (Azadi ziekenhuis, 2e verdieping).

Nochtans, zei hij dat hij de exacte geboortedata van zijn kinderen niet kende.

2.1.2.4.

Met betrekking tot de werkzaamheden van verzoeker, stelt hij dat hij over zijn werk als autowasser in de benzinstation vanaf het begin van zijn persoonlijk interview bij het CGVS heeft gesproken.

2.1.2.5.

Met betrekking tot het moment wanneer de verzoeker voor de eerste keer werd aangesproken door de Asayesh, ontkend hij gezegd te hebben dat hij dit niet weet.

De verzoeker werd twee keer aangesproken door de Asayesh, één in 2017 en één in 2018 en hij werd gearresteerd bij hem op 10.03.2018.

2.1.2.6.

Tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekers.

i) Wat de datum betreft waarop de verzoekers Irak voor het eerst hebben verlaten, bevestigt de verzoeker dat zijn echtgenote, de verzoekster, een betere herinnering heeft aan de datums en dat zij zeker gelijk moet hebben met betrekking tot de datum die zij heeft verklaard.

ii) Wat de reden van hun vertrek uit Irak betreft, bevestigen de verzoekers dat zowel de door verzoeker aangevoerde redenen als de door verzoekster aangevoerde redenen waar zijn.

Ze hebben Irak verlaten omwille van problemen van de verzoeker met de Asayesh en ook omwille van hun weigering om deel te nemen aan het referendum.

iii) Wat betreft het tijdstip waarop de verzoeker begon te werken als auto wasser in de benzinestation, bevestigen de verzoekers dat dit inderdaad het geval is sinds 2011. De verzoeker ontkent dat hij gezegd zou hebben dat hij dit werk slechts 3 maanden heeft gedaan.

De verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan in schending van artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

2.1.3. *Betreffende de vermeende passiviteit van de verzoeker om informatie te verkrijgen terwijl zijn broer in Irak is en het gebrek aan materieel bewijsmateriaal*

Verzoeker stelt dat hij het e-mailadres van het CG VS heeft opgegeven aan zijn broer om bewijsmateriaal te verzenden.

Hij stelt dat zijn broer documenten naar het CGVS heeft gestuurd, namelijk een aanhoudingsbevel, een bewijs dat België in 2006 hem naar Irak heeft teruggestuurd, zijn paspoort die hij heeft gebruikt toen hij België verliet om in 2006 naar Irak te gaan.

De verwerende partij heeft niet rekening gehouden met alle de door de verzoeker overgelegde documenten, in schending van artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om het CGVS in staat te stellen te verifiëren of hij deze documenten daadwerkelijk heeft ontvangen."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, lichten verzoekers toe:

"De verwerende partij beweert dat « actueel er voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet ».

Om tot deze conclusie te komen, vertrouwt de verwerende partij op het rapport « EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation » van maart 2019. Nochtans, moet het worden opgemerkt dat dit rapport niet bij het administratief dossier van de verzoekers werd gevoegd.

De verzoekers en Uw Raad kunnen daarom de inhoud van dit rapport niet verifiëren. Deze beslissing schendt het recht van verdediging van verzoekers en en het beginsel van hoor en wederhoor.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om het CG VS in staat te stellen om dit rapport in te dienen. Bovendien, heeft dit rapport betrekking op evenementen tot 31 december 2018. Dit rapport analyseert de veiligheidssituatie in Noord-Irak in 2019-2020 niet.

De inhoud van dit rapport is duidelijk niet actueel genoeg.

Uw Raad heeft al beslissingen van de verwerende partij vernietigd omwille van het feit dat haar bronnen over de veiligheidssituatie in een land of regio te oud waren gezien het feit dat ze meer dan 6 maanden oud waren:

(...) (RvV, arrest n° 182 974 van 27.02.2017)

De rechtspraak van Uw Raad is duidelijk: gezien de evoluerende veiligheidssituatie in gebieden die zijn getroffen door gewapende conflicten, zoals in casu, moeten bronnen die ouder zijn dan zes maanden worden beschouwd als niet genoeg geactualiseerd. Zie ook in deze zin:

(...)

(RvV, arrest n° 172 390 van 26.07.2016)

Zie ook arresten n° 165.615 et n° 165.616 van 12 april 2016 betreffende de COI focus over de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 octobre 2015.

In casu moet dezelfde redenering worden toegepast.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om het CG VS in staat te stellen om meer actuele bronnen te produceren."

Verzoekers voegen geen stukken toe ter staving van hun verzoekschrift.

3. Nieuwe stukken

Verweerder maakt op 19 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019;
- EASO *“COI Report Iraq – Internal mobility”* van 5 februari 2019;
- COI Focus *“Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 20 november 2019;
- COI Focus *“Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio”* van 19 september 2019.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.1. Verzoekers, die de Iraakse nationaliteit hebben, zijn van Koerdische origine en afkomstig uit de provincie Dohuk in de Koerdisch Autonome Regio (hierna: KAR).

Verzoekers vreesden vervolging door de asayesh, de Koerdische veiligheidsdienst, nadat verzoeker ervan werd beschuldigd spion te zijn van de Arabieren. Verzoeker werd een maand opgesloten en verzoekster werd geslagen.

6.2. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoeken verschillende documenten voorgelegd. In de motieven van de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten zowel inhoudelijk als vormelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. Hij stelt vast dat het merendeel van de voorgelegde documenten enkel een indicatie zijn van de identiteit en herkomst van verzoekers en hun kinderen, maar op zich niets zeggen over hun persoonlijke vrees voor vervolging. Hij wijst verder op de relatieve bewijswaarde van deze documenten, gelet op het feit dat slechts kopieën worden voorgelegd en uit de landeninformatie blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht. Wat betreft de medische stukken die betrekking hebben op verzoekster, stelt de commissaris-generaal vast dat hieruit weliswaar blijkt dat verzoekster een cyste heeft, maar dat de stukken geen vaststellingen bevatten over hoe deze er is gekomen. De medische stukken vormen volgens de commissaris-generaal dan ook geen begin van bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekster deze cyste opliep.

Deze bevindingen, waarover omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekers geheel ongemoeid gelaten.

Hoewel verzoekers zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad besluiten dat de voorgelegde documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers met hun verklaringen er niet in slagen hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal terecht op vaagheden en incoherenties die de geloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas ernstig aantasten, met name (i) leggen verzoekers incoherente verklaringen af over het aantal dagvaardingen die ze ontvingen en de datum waarop ze hoorden over de arrestatie van hun neef, (ii) weet verzoeker niet in welk dorp zijn kinderen werden geboren, wat twijfels oproept over hun verblijfplaatsen vanaf 2007, (iii) maakt verzoeker in eerste instantie geen melding van zijn werk als autowasser in een benzinstation, nochtans het toneel waar de aangehaalde vervolgingsfeiten volgens hem plaatsvonden, (iv) is verzoeker niet eenduidig over data waarin de door hem geschetste gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden, (v) legt verzoeker afwijkende verklaringen af over de data van zijn reisweg, (vi) zijn er tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen met betrekking tot de datum van hun vertrek uit Irak, de oorzaak van de vervolgingsfeiten en de startdatum van verzoekers werk als autowasser en (vii) heeft verzoeker zich niet nader geïnformeerd over zijn situatie. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat er geen bewijsstukken voorliggen ter staving van verzoekers' vluchtrelaas.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoekers toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Wat betreft verzoekers argumenten, oordeelt de Raad als volgt.

Verzoekers bevestigen in hun verzoekschrift dat er maar één dagvaarding werd gestuurd alsook dat de arrestatie van de neef hen pas ter ore kwam na hun opsluiting in Bulgarije. Verzoekers verklaren hiermee niet waarom verzoeker enerzijds op de DVZ stelde dat er twee à drie dagvaardingen werden verstuurd (AD CGVS, stuk 18, vragenlijst CGVS, nr. 15) en hij het anderzijds op het CGVS slechts had over één dagvaarding (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 16). Evenmin verklaart dit waarom verzoeker op de DVZ beweerde dat hij pas een maand voor het interview op de DVZ hoorde over de arrestatie van zijn neef (AD CGVS, stuk 18, vragenlijst CGVS, nr. 20), maar op het CGVS dan weer beweerde deze arrestatie hem reeds ter ore kwam na zijn opsluiting in Bulgarije (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 15). De Raad merkt op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen.

Verzoeker betwist te hebben gezegd dat hij de geboorteplaatsen van zijn kinderen niet kende maar enkel te hebben gezegd dat hij hun geboortedata niet kende. Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde immers wél uitdrukkelijk: *"Ik weet niet in welk dorp ze juist zijn geboren, maar ze zijn wel allemaal in Irak geboren."* (AD CGVS, stuk 18, vragenlijst CGVS, nr. 12). Waar hij nu in zijn verzoekschrift poneert dat de kinderen allen werden geboren in Dohuk, in het Azadi-ziekenhuis, merkt de Raad op dat verzoekster dan weer verklaarde dat de kinderen ofwel in Dohuk dan wel in Semel zijn geboren (AD CGVS, stuk 8b, gehoorverslag, p. 5).

Verzoekers bewering dat hij vanaf het begin tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft gesproken over zijn werk als autowasser in een benzinstation, blijkt na lezing van het gehoorverslag pertinent onwaar. Verzoeker beweerde eerst dat hij na zijn terugkeer vanuit België naar Irak werkloos was geweest, vervolgens stelde hij af en toe als arbeider in de bouw te hebben gewerkt. Hem nogmaals gevraagd of hij dan nog ander werk deed, verklaarde hij van niet en beweerde hij wederom werkloos te zijn geweest doch de laatste periode dat hij in Irak verbleef als herder te hebben gewerkt. Pas wanneer verzoeker

dan nog een keer wordt gevraagd of hij behalve als herder en als arbeider in de bouw nooit iets anders deed, antwoordde hij dat hij ook in een benzinstation als autowasser werkte (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 7).

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker niet eenduidig is over data waarin de door hem geschetste gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden, heeft de commissaris-generaal terdege gemotiveerd als volgt: *“Eerst beweert u niet te weten wanneer u de eerste keer door de asayesh werd aangesproken bij het benzinstation, later verklaart u dan weer dat dit in de derde maand van 2018 was (CGVS p.12). Aangezien u beweert dat u twee keer werd aangesproken in het benzinstation en dat er een vijftiental dagen tussen deze twee incidenten zaten en u bovendien pas een maand daarna zou zijn gearresteerd, valt dit niet te rijmen met het feit dat u beweert op 10 maart 2018 te zijn gearresteerd (CGVS p.12-13).”*

De eenvoudige ontkenning van eerdere verklaringen, waarvan de schriftelijke neerslag is opgenomen in het administratief dossier, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij twee keer werd aangesproken door de asayesh in 2017 en 2018 en dat hij werd gearresteerd op 10 maart 2018, betreft dit een post factum verklaring die duidelijk na reflectie bij de kennisname van de bestreden beslissing is tot stand gekomen en het vastgestelde gebrek aan eenduidigheid in verzoekers verklaringen niet in een ander daglicht kan stellen.

Verder merkt de Raad op dat het louter poneren dat verzoekster een betere herinnering aan data heeft en dat zij zeker gelijk heeft, weinig ernstig is. Dit kan de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekers over de datum van hun vertrek uit Irak niet opheffen. Dezelfde bemerking maakt de Raad over de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de oorzaak van de vervolgingsfeiten. Louter stellen dat zowel de verklaringen van verzoeker als van verzoekster waar zijn, overtuigt geheel niet. Indien de vervolgingsfeiten verschillende oorzaken hadden, dan kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers deze verschillende oorzaken zouden hebben vermeld. Zij bieden met hun betoog geen enkele verklaring voor het feit dat zij beiden hebben nagelaten beide oorzaken van de vervolgingsfeiten te vermelden.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over verzoekers werk als autowasser ontkent verzoeker te hebben gesteld dat hij dit werk slechts drie maanden heeft gedaan. Dit is een gratuite ontkenning van eerdere verklaringen, waarvan de schriftelijke neerslag is opgenomen in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag, p. 7), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan opheffen.

Verzoekers beweren nog dat de broer van verzoeker documenten heeft gestuurd naar het CGVS, via het e-mailadres van het CGVS. Dit is niet meer dan een blote bewering die door verzoekers op geen enkele wijze worden gestaafd. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting geen weet te hebben van deze mail en wijst erop dat de documenten evenmin aan het verzoekschrift werden gevoegd.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers er niet in slagen om de bovenvermelde vaagheden en incoherenties in hun vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers' vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

Verzoekers beperken zich tot het louter volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Verder motiveert de commissaris-generaal nog terdege: *“Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat de problemen waarvoor u uw land verliet in 2005 toen niet geloofwaardig werden bevonden. Bovendien zouden ze sowieso niet actueel meer zijn. U beweert immers dat u gebruik kon maken van een amnestieregeling (CGVS p.7). U verklaart bovendien in 2018 Irak legaal te hebben verlaten, met gebruik van uw paspoort (CGVS p.10). Dit wijst er op dat u niets te vrezen hebt van de autoriteiten in uw regio.”* Verzoekers laten dit motief, dat pertinent en correct is, geheel ongemoeid.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad bovenvermelde bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat verzoekers hun vrees voor vervolging door asayesh niet aannemelijk maken. Verzoekers' kritiek op de motieven die betrekking hebben op hun verblijf in Bulgarije en de terugkeer naar Irak, is kritiek gericht tegen overtollige motieven en dient derhalve niet te worden besproken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op het gegeven dat hun vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

7.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio, met name de provincie Dohuk, moet worden beoordeeld.

Verzoekers merken op dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen verwijst naar het EASO COI Report Iraq: Security situation van maart 2019. Zij stellen dat dit rapport de veiligheidssituatie in Noord-Irak analyseert tot december 2018, maar niet de situatie in 2019-2020. Zij menen dat de beoordeling niet actueel genoeg is en stellen verder met verwijzing naar rechtspraak van de Raad dat de informatiebronnen over de veiligheidssituatie in een land of regio niet meer dan 6 maanden oud mogen zijn.

De verwerende partij heeft evenwel in een aanvullende nota van 18 augustus 2020 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio, inclusief de provincie Dohuk, verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet de verwerende partij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019, en de COI Focus Irak - De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli

2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratie Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratie Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019, en de COI Focus Irak - De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen."

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Dohuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de landeninformatie waarover de verwerende partij beschikt en die zij in de aanvullende nota aanhaalt niet correct dan wel niet actueel zou zijn. Evenmin leggen verzoekers concrete elementen voor waaruit blijkt dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekers beperken zich tot een louter theoretisch betoog aangezien ze niet concreet uiteenzetten hoe en waar precies de gebruikte landeninformatie niet meer de realiteit in de regio van herkomst zou weergeven. Zij brengen zelf geen enkele concrete landeninformatie aan die de actuele beoordeling van de verwerende partij, zoals uiteengezet in de aanvullende nota, ter zake in een andere daglicht kan stellen en die aantoont dat de situatie verslechterd is.

De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad is in deze niet pertinent nu in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Immers, waar uit de geciteerde rechtspraak blijkt dat de verzoekers in die zaak zelf actuele landeninformatie voorlegden, moet de Raad nogmaals vaststellen dat verzoekers in de thans voorliggende zaak geheel nalaten enige concrete landeninformatie voor te leggen.

Verzoekers betogen nog dat het EASO rapport van maart 2019 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet bij het administratief dossier werd gevoegd zodat zij de inhoud van dit rapport niet konden verifiëren en de rechten van verdediging niet werden gerespecteerd. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij op dat er in de bestreden beslissing een weblink werd opgenomen naar dit rapport zodat het via deze weblink consulteerbaar was. Gevraagd aan de raadvrouw, die loco verschijnt, of hiermee dat niet werd voldaan aan de rechten van verdediging, stelt zij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. De Raad stelt vast dat niet wordt aangetoond dat verzoekster en haar advocaat niet in staat of niet in de mogelijkheid waren om het EASO rapport te consulteren via de gegeven weblink. Een schending van de rechten van verdediging en van het beginsel van gehoor en wederhoor wordt niet aannemelijk gemaakt.

7.3. Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dohuk voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet over elementen beschikt die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekers niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

7.4. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan of artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES